

Néhány hete az egyik országos napilap publicisztikai rovatában egy újságíró a magyar írók szemére hányta, hogy finnyáskodva tartózkodnak az életbevágó közéleti kérdések megválaszolásától, országos problémák elemzésétől, vagy hogy a magyar írók elefántcsonttoronyokban üldögélnek, és tudomást sem vesznek arról az országról, amelyben élnek. Természetesen mindennap lehetne valami elemzést írni Torgyán József fogsoráról, Kövér László bajszáról, vagy Dávid Ibolya járásáról. Lehetne, de minek is. A lap publicistája téved. A mai magyar író foglalkozik ezzel az országgal, véleménye is van, elegendő csak a metszőn elegáns Esterházy Péter, vagy a problematikus-sága miatt olyannyira fontos **Eörsi István** publicisztikai munkásságát megemlíteni. A magyar író, éppen úgy, mint a zambiai vagy az izlandi, jól tudja, hogy az aktualitás örökéhes cápája úgy zabálja föl a szépirodalom aranyhalacskáját, hogy még a három kívánság sem érdeklí. Azt akarom mondani csak, hogy ez az ország úgymond íróilag „ábrázolva” van. Sokfélelekppen. Hazai Attila minimalista prózájában éppúgy, mint

Szív Ernő

Legyen rend

Tar Sándor dermesztő költőiségében. A múlt évben jelent meg Parti Nagy Lajos regénye, a Hősöm tere, időpont a '90-es évek, ha úgy veszem, orwelli láttelelet kicsiny honunkból, galambok nyúznak embereket. Parti Nagy Lajos drámáját, a Mauzóleumot négy (!) éven át játszották a Katona József Színház Kamarájában, elképesztő magyar nyelven megírt megrázó darab egy bérház mindennapjairól. Vagy a némileg kacagtatóra vett Portugál, Egressy Zoltán drámája, világvégi magyar falucska, nyomorúság, álmok, vágyni egy pitbull után. Azt is akarom mondani, hogy egy író számára mindig fontosabb az adott politikus igazságánál vagy hazugságainál az, hogyan néz ki az ország. Az ország elé tartott tükröben látszik a politikus is, sőt abban látszik leginkább. Például a miniszterelnök úr néhány napja országértelmező beszédet tartott. Megannyi fontos gondolat mellett megállapította, hogy az

új rendszer három pillére a munka, a tanulás és a rend. Ezen a három pilléren tűnődtem éppen egy pesti aluljárón áthaladva, amikor fiatal rendőrök rohantak el mellettem, jobb kezükben a sapka, bal kezükben a gumibot lengett. De úgy rohantak ezek ketten, mintha a „Whiskys”-rabló és Magda Marinkó szökött volna meg egyszerre, s vitték volna az összes kisgazda útlevelet is. Hát érdeklődéssel utánuk lépdeltem. S ott fönt, a napvilágon azt láttam, hogy az ifjú rendőrök a Nagykörút szemközti járdaszigete felé integetnek szitkozódva. A járdaszigeten egy idősb férfiú futott matyizó (mutyizó) testtartásban. Nyak behúzva, hát meggörbítve, talp félig használva. A férfi amolyan zugárus volt. Jókor kartondobozt ölelt át, úgy futott. Bár kissé messze járt már, de azért hallani lehetet, miként zörög a barna kartonban az öt cigányalma és a két marék dió.